

Sygn. akt I C 3192/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2016r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Barbara Nowicka

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Muzyka - Boluk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 czerwca 2016r. w S. sprawy

z powództwa (...) Spółki Jawnej w S.

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej w Ł.**

o zapłatę kwoty 14.899,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz powoda (...) Spółki Jawnej w S. kwotę 6.451,98 zł (słownie: sześć tysięcy czterysta pięćdziesiąt jeden złotych 98/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.08.2010r. do dnia 31.12.2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. ustala, że pozwany (...) Spółka Akcyjna w Ł. ponosi koszty procesu w 43,30%, a powód (...) Spółka Jawna w S. ponosi koszty procesu w 56,70%, przy czym pozostawia szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 3192/13

UZASADNIENIE

(...) Spółka Jawna w S. wniosła o zasądzenie od **pozanego (...) Spółce Akcyjnej w Ł.** kwoty 14.899,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.08.2010 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie zgłoszonych żądań powódka argumentowała, iż dokonała naprawy pojazdu marki L. o nr rejestracyjnym (...), należącego do A. S., który to pojazd został uszkodzony w wyniku kolizji z dnia 8.03.2010 r., zaś sprawca kolizji był ubezpieczony u pozwanego z tytułu OC. Wywodziła, że właściciel auta dokonał cesji całości praw wynikającej z naprawy samochodu na powódkę, która wystawiła fakturę za naprawę i najem pojazdu zastępczego na kwotę 41.759,88 zł, na którą składa się koszt naprawy pojazdu (35.903,88 zł) oraz koszt wynajmu pojazdu zastępczego w wysokości 5.865,- zł. Pozwany wypłacił powódce kwotę 17.399,79 zł i kwotę 9.460,81 zł, odmawiając zapłaty odszkodowania w pozostałym, stwierdzonym fakturą zakresie.

W dniu 4.09.2013 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Słupsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie VI GNc 1465/13, w którym nakazał pozwanemu zapłacić na rzecz powódki dochodzone należności oraz kwotę 2.604,00 zł tytułem kosztów procesu.

(...) Spółka Akcyjna w Ł. wywiódł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Nie kwestionując okoliczności wypadku ubezpieczeniowego ani swej odpowiedzialności co do zasady, pozwany zarzucił, iż wypłacił odszkodowanie w wysokości 26.860,60 zł kompensując tym samym szkodę. Wskazał, iż opinia przedłożona przez powoda stanowi jedynie oświadczenie i nie może być podstawą roszczenia. Zarzucił, że powódka nie wykazała czy pojazd został naprawiony, a jeżeli tak – to w jakiej dacie. Zakwestionował nadto okres najmu pojazdu zastępczego oraz zaprzeczył, jakoby w okolicznościach niniejszej sprawy uzasadnione było korzystanie z pojazdu zastępczego przez 30 dni. Zarzucił, iż powód nie wykazał ilości przejechanych kilometrów przez wynajęty samochód ani konieczności jego najmu. W sprawie brak również jest udokumentowania ilości posiadanych pojazdów oraz brak protokołów przekazania i zdania pojazdu, mogących potwierdzić konieczność najmu pojazdu zastępczego.

Odnosząc się do twierdzeń strony pozwanej, pełnomocnik powoda **w piśmie procesowym z dnia 18.02.2014 r.** argumentował, iż pozwana na podstawie kalkulacji załączonej do pozwu uznała w części roszczenie i wypłaciła odszkodowanie. Argumentował, że poszkodowana używała pojazdu zastępczego do takich samych celów jak pojazd uszkodzony, a ponadto musiała czekać na części zamiennie uszkodzonego pojazdu, co było okolicznością niezależną od poszkodowanej i powódki. Wskazał, iż pojazd zastępczy został wynajęty na okres 30 dni, a stawka przyjęta za dzień wynajmu to kwota 160,00 zł. Pojazd został oddany do naprawy w marcu 2010 r., naprawa nastąpiła w kwietniu 2010 r., tj. po 30 dniach poszkodowana odzyskała swój pojazd. Okres miesiąca wynajmowania pojazdu zastępczego nie jest okresem naruszającym zasadę koniecznych i uzasadnionych kosztów poniesionych w związku ze szkodą.

W piśmie z dnia 16.04.2015r. pozwany zarzucił, iż nie w każdym przypadku i nie każdemu poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do najmu pojazdu zastępczego. Powódka nie wykazała dokonania zapłaty zarówno za naprawę pojazdu, jak też za najem pojazdu zastępczego, ani konieczności 30-dniowego okresu naprawy pojazdu uszkodzonego.

Na rozprawie w dniu 30.04.2014 r. pełnomocnik powoda wskazał, iż pojazd został naprawiony.

W piśmie procesowym z dnia 20.04.2016 r. strona powodowa sprecyzowała, iż dochodzi kwoty 14.899,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.08.2010 r. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 9.043,28 zł (jako różnica w rzeczywistym koszcie naprawy pojazdu w wysokości 35.903,88 zł a wpłaconym przez pozwaną odszkodowaniem w kwocie 26.860,60 zł) oraz kwota 5.865,00 zł, stanowiąca koszt wynajmu pojazdu zastępczego. Powyższe kwoty obejmują także podatek VAT. Wskazała nadto, iż pojazd marki L. nr rej. (...) był nabyty przez A. S. prywatnie, nie był związany bezpośrednio z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą. Nie występował jako tzw. środek trwały w tej działalności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. była właścicielką samochodu osobowego marki L. o nr rej. (...), który w dniu 8.03.2010 r. został uszkodzony wskutek kolizji. Sprawca tej kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej w Ł.. **(bezsporne) a nadto:**

dowód: zeznania A. S. /k. 211 akt/.

W dniu 8.03.2010 r. A. S. zawarła z (...) Spółką Jawną w S. umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. (...) nr rej. (...) na okres od dnia 8.03.2010 r. do dnia 6.04.2010 r. z tytułu naprawy pojazdu. Kwota czynszu najmu na dobę została określona w wysokości 160,00 zł. Pojazd zwrócono dnia 6.04.2010 r.

dowód: umowa najmu z dnia 8.03.2010 r. /k. 83 akt/, protokół zdawczo – odbiorczy /k. 84 akt/, dowód rejestracyjny /k. 85 - 86 akt/.

A. S. w dniu 22.03.2010r. zleciła naprawę uszkodzonego (...) Stacji Obsługi T. w S., prowadzonej przez (...) Spółkę Jawną w S., która dokonała kalkulacji naprawy i przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody za kwotę 35.903,88 zł brutto.

W dniu 25.03.2010 roku powódka w korespondencji mailowej poinformowała pozwanego ubezpieczyciela, że na czas naprawy pojazdu poszkodowana będzie korzystała z przysługującego jej pojazdu zastępczego, który jest jej niezbędny do codziennego normalnego funkcjonowania.

W dniu 05.08.2010r. powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 41.759,88 zł. W fakturze wyszczególniono pozycję na kwotę 5.856 zł z tytułu wypożyczenia pojazdu zastępczego.

Właścicielka auta zawarła z powodową spółką jawną w dniu 16.05.2010 r. umowę cesji, w której przeniosła na powódkę przysługującą jej z tytułu odszkodowania wierzytelność.

dowód : faktura VAT nr (...) /k. 26/, kalkulacja naprawy /k. 22 – 24/, umowa cesji z dnia 16.05.2010 r. /k. 19 akt/, decyzja z dn. 3.09.2008 r. /k. 31 akt/, zlecenie wykonania usługi z dnia 22.03.2010 r. /k. 60 akt/, wydruk z poczty e-mail z 25.03.2010r. /k. 25 akt/.

W wiadomości elektronicznej z dnia 12.05.2010 r. powód zwrócił się do M. K. – (...) o przeprowadzenie dodatkowych oględzin w pojeździe o nr rej. (...), dotyczących uszkodzonego czujnika, listwy progu i felgi przedniej lewej, wskazując, że pojazd znajduje się w stacji powódki przy ul. (...) w S..

dowód: wydruk wiadomości z dn. 12.05.2010 r. wraz z załącznikiem /k. 27 – 28 akt/,

W dniu 30.12.2011 r. (...) Spółka Jawna w S. wystawiła fakturę VAT nr (...) z tytułu wypożyczenia pojazdu zastępczego za pojazd o nr rej. (...) na kwotę 5.904,00 zł brutto. Płatność miała nastąpić przelewem do dnia 03.01.2012r.

dowód: faktura VAT nr (...) /k. 167 akt/.

Poszkodowana A. S. jest współniczką powodowej (...) Spółki Jawnej w S.. Oprócz tego A. S. prowadzi działalność gospodarczą jako osoba fizyczna – agent ubezpieczeniowy i auto zastępcze było jej potrzebne w celu dojazdu do klientów. Pojazd marki L. o nr rej. (...) nie figurował w ewidencji środków trwałych A. S. jako przedsiębiorcy - osoby fizycznej, podatek VAT nie został odliczony.

dowód: odpis z KRS nr (...)k. 10 – 18/, zeznania A. S. na rozprawie 15.04.2016r. uzupełnione na rozprawie 17.06.2016r. /k. 212, 232 – 233/.

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w Ł. wypłaciło powódce kwotę 26.860,80 zł (17.399,79 zł + 9.460,81 zł) odmawiając wypłaty reszty odszkodowania wynikającego z wystawionej przez powódkę faktury VAT nr (...) w kwocie 41.759,88 zł. (bezsporne), nadto:

dowód: decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 12.04.2010 r. /k. 18 akt/, polecenie przelewu /k. 21 akt/, decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 30.08.2010 r. /k. 29 akt/, polecenie przelewu /k. 32 akt/, wezwanie do zapłaty z dnia 5.03.2012 r. wraz z potwierdzeniem nadania /k. 33 akt./, wezwanie do zapłaty z dnia 28.06.2013 r. wraz z potwierdzeniem nadania /k. 34 akt/.

Koszt przywrócenia pojazdu marki L. nr rej. (...) do stanu sprzed kolizji, skalkulowany wg zasad zalecanych przez producenta tego pojazdu wynosi 27.305,39 zł netto (33.312,58 zł brutto). Powyższa kalkulacja naprawy została sporządzona w systemie A., w którym zawarte są ceny producenta. W przypadku 4 części przyjęto ceny z rynku niemieckiego przeliczone po aktualnym kursie, z uwagi na niemożliwość ustalenia cen części w serwisach z daty szkody. Ceny niektórych z części zamiennych wprowadzonych do kalkulacji naprawy sporządzonej przez powoda również w systemie (...) została wprowadzona ręcznie, poza systemem.

dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu wypadków drogowych M. S. /k. 90 – 99 akt/, ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego M. S. /k. 155 – 156 akt/.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Sąd zważył, że na dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie odszkodowawcze składały się dwie kwoty: kwota 9.043,28 zł tytułem kosztów przywrócenia auta do stanu sprzed kolizji (jako różnica w rzeczywistym koszcie naprawy pojazdu w wysokości 35.903,88 zł a wypłaconym przez pozwaną odszkodowaniem w kwocie 26.860,60 zł) oraz kwota 5.865,00 zł tytułem kosztu wynajmu pojazdu zastępczego.

Na gruncie zgłaszanych w toku sprawy twierdzeń i zarzutów stron trzeba było w pierwszej kolejności zauważyć, iż nie było pomiędzy nimi sporu co do faktu, że w dniu 8.03.2010 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której samochód A. S. uległ uszkodzeniu. Pozwany nie kwestionował również istnienia swej odpowiedzialności odszkodowawczej wobec powodowej spółki jawnej, przyznając że łączyła go z właścicielem auta kierowanego przez sprawcę kolizji umowa ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej i nie kwestionując legitymacji czynnej powódki, wywiedzionej z umowy cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania, przyznając nadto fakt, że pozwany wypłacił poszkodowanemu po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego tytułem kosztów naprawy kwotę 26.860,60 zł. Nie było również sporu w niniejszej sprawie co do zakresu uszkodzeń i ich kwalifikacji; sporną pozostawała kwestia wysokości kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody oraz kwestia zasadności roszczenia o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Przystępując do oceny poruszanych w niniejszym postępowaniu kwestii należało zważyć, iż stosownie do treści art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 kc).

Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odpowiada co do zasady ogólnej konstrukcji z art. 822 kc i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 03.124.1152 z późn. zm.). W ustawie tej postanowiono, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Sąd zważył także, że wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 kc. Określenie pojęć "szkody" i "odszkodowania" w razie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za szkody wyrządzone ruchem pojazdów mechanicznych, następuje na gruncie kodeksu cywilnego, bowiem zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu ponosi co do zasady odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. W istocie jednak powszechnie przyjmuje się, że naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Pod względem ekonomicznym (wartości świadczenia) występuje w takiej sytuacji "ekwiwalentność" obu postaci świadczeń odszkodowawczych, przy jednoczesnym stwierdzeniu, iż **z przepisu art. 361 § 2 kc wynika obowiązek pełnej kompensaty szkody** (por. uchwała SN z 12.10.2001r., III CZP 57/01, OSNC 2002/5/57).

Podkreśla się przy tym, że zapłata odszkodowania jest substytutem przywrócenia do stanu poprzedniego, czyli takiego, jaki istniał przed szkodą. Skoro przedmiotowy pojazd przed szkodą był nieuszkodzony i w pełni sprawny, likwidacja

szkody spowodowanej wypadkiem powinna uwzględniać wszystkie koszty niezbędne do przywrócenia takiego właśnie stanu pojazdu, czyli koszty części zamiennych oraz robocizny.

Podzielając w zupełności przytoczone stanowisko i ustalając koszt przywrócenia auta powoda do stanu sprzed kolizji Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłego z zakresu szacowania szkód w pojazdach M. S..

W opinii pisemnej biegły oszacował po sporządzeniu kosztorysu naprawy systemem A., iż koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, skalkulowany wg zasad zalecanych przez producenta tego pojazdu, określa kwota 33.312,58 zł brutto.

Do opinii powyższej strona pozwana nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń. Strona powodowa natomiast wskazała, że opiera swe roszczenie na kalkulacji naprawy nr (...) z dnia 12.04.2010r., która różni się w przedmiocie kosztów części zamiennych od wartości przyjętych przez biegłego.

Zastrzeżenie strony powodowej było przedmiotem ustnej opinii uzupełniającej biegłego, złożonej na rozprawie dnia 27.05.2015r. /k. 155-156 akt/. Biegły zaopiniował, że sporządził kalkulację systemem (...), w którym zawarte są ceny producenta, nie zmieniając cen przyjętych z rynku niemieckiego. Biegły wskazał nadto, że w kalkulacji sporządzonej przez stronę powodową użyto cen części zamiennych wprowadzonych ręcznie, poza systemem, których wysokości nie jest w stanie zweryfikować, zaś biegły podtrzymuje w całości swą opinię pisemną.

Do opinii ustnej strony nie zgłosiły zastrzeżeń. Strona powodowa nie powołała żadnych wniosków dowodowych pozwalających na ustalenie, iż użyte w naprawie części, których ceny wprowadzono ręcznie do kalkulacji, miały wyższą cenę aniżeli przyjęta przez biegłego. Analiza treści opinii biegłego M. S., uzupełnionej na rozprawie dnia 27.05.2015r. pozwalała na uznanie, że była ona fachowa, logiczna i wiarygodna. Biegły uzasadnił swoje stanowisko wskazując przeprowadzone czynności i przesłanki, na których się oparł oraz proces dochodzenia biegłego do wniosków stanowiących konkluzję opinii.

Istotnym było również, że strony nie powołały zarzutów, ani nie wykazały okoliczności, mogących podważyć fachowość i wiarygodność opinii ustnej biegłego. Powódka nie wykazała w szczególności podnoszonego przez siebie zarzutu, iż do naprawy zastosowano części zamienne o wskazywanej w prywatnej kalkulacji cenie.

Stanowczego podkreślenia w tym miejscu wymagało, że w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z obowiązującą procedurą cywilną nie do sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Innymi słowy sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

W tej sytuacji Sąd uznał, iż przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego M. S., określającego koszt przywrócenia auta do stanu sprzed szkody stanowił miarodajną podstawę dla określenia wysokości należnego powódce odszkodowania z tytułu kosztów przywrócenia auta do stanu sprzed kolizji.

W konkluzji przyjęto, że odszkodowanie przysługujące od pozwanego jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej z uszkodzenie pojazdu mechanicznego- obejmujące niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy samochodu, wynosi 33.312,58 zł brutto. Pomniejszając tę kwotę o 26.860,60 zł z tytułu już wypłaconego odszkodowania z tytułu naprawy, ustalono, że zgłoszone roszczenie tytułem dopłaty do odszkodowania zasługuje na uwzględnienie w części co do kwoty 6.451,98 zł, o czym orzeczono jak w pkt I wyroku.

O odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych,

a także art. 817 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którymi zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Wobec ustalenia bezspornej okoliczności, że szkodę zgłoszono w dniu 11.03.2010r. należało przyjąć, że żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od 10.08.2010r. zasługiwało na uwzględnienie.

Odnosząc się do drugiego z roszczeń powódki, domagającej się zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, Sąd doszedł do wniosku, iż powództwo w tym zakresie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należało zważyć, iż zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie podnosi się, że pozbawienie możliwości korzystania z przedmiotów majątkowych stanowi szczególny rodzaj szkody majątkowej, zwłaszcza wówczas, gdy zaspokajane są potrzeby, które mogą być zrekompensowane zastępczo w drodze odpłatnego skorzystania z cudzej usługi lub najmu przedmiotu zastępczego. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 roku sygn. akt III CZP 76/13, LEX nr 1392609).

Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela **wydatków koniecznych**, poniesionych w związku z niemożliwością korzystania z uszkodzonego w kolizji pojazdu mechanicznego. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5.11.2004r. (II CK 494/03, LEX nr 145121) wskazał, iż jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wmontowania do niego nowej części zamiennej, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą **tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu** (art. 361 § 1 k.c.). Dodatkowo zaaprobować należy również pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 8 września 2004 r., sygn. IV CK 672/03, zgodnie z którym za normalne następstwo zniszczenia pojazdu należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie, **gdym szkoda jeszcze nie została naprawiona**.

Podzielając w zupełności przytoczone stanowiska Sąd zważył jednocześnie, iż niewątpliwą jest okoliczność, że proces naprawy pojazdu to zespół kolejno po sobie następujących czynności: przyjęcia pojazdu (otwarcia zlecenia), oględzin pojazdu, demontażu uszkodzonych części, sporządzenia kalkulacji przed wykonawczą, zamówienia części zamiennych, dostawa części zamiennych, technologiczna naprawa, czynności końcowe.

W niniejszej sprawie strona powodowa podnosiła, iż A. S. wynajęła pojazd zastępczy na okres 30 dni od dnia 08.03.2010 r. do dnia 06.04.2010 r., przedkładając na potwierdzenie tej okoliczności umowę najmu samochodu T. (...) oraz protokół zdawczo – odbiorczy stwierdzający zwrot pojazdu zastępczego dnia 06.04.2010r. /k. 83-84 akt/. Jednocześnie w piśmie procesowym z dnia 18.02.2014r. strona powodowa wskazywała, iż poszkodowana zleciła naprawę pojazdu w marcu 2010r., natomiast naprawa nastąpiła w kwietniu 2010r.

Z załączonego do pisma dokumentu zlecenia /k. 60 akt/ wynikało, iż zlecenia naprawy auta L. dokonano 22.03.2010r., informując pocztą mailową w dniu 25.03.2010r., że na czas naprawy pojazdu poszkodowana będzie korzystała z pojazdu zastępczego.

Z kolei z wiadomości elektronicznej z dnia 12.05.2010 r., której wydruk załączyła strona powodowa do pozwu wynika, iż pojazd nie został naprawiony albowiem powód zwrócił się o wykonanie dodatkowych oględzin auta, dotyczących uszkodzonych części, wskazując, że pojazd znajduje się w stacji powoda przy ul. (...).

Z zeznań A. S. /k. 212 akt/ wynikało, że naprawa trwała na pewno kilka miesięcy, bowiem części ciężko było dostać, a samochód jest nietypowy. Zeznała, że drugi raz wynajęła auto zimą pod koniec roku. Strona powodowa przedłożyła fakturę /k. 167 akt/ na kwotę 5.904,- zł, wystawioną dnia 30.12.2011r. z tytułu wypożyczenia pojazdu zastępczego, wpisując w nawiasie nazwę pozwanego ubezpieczyciela oraz numer akt szkody z 08.03.2010r.

Analiza powyższych dowodów zaoferowanych przez stronę powodową prowadziła do wniosku, że pozostawały one w sprzeczności z twierdzeniami powoda o czasie trwania naprawy w sytuacji, gdy obowiązkiem powoda, stosownie do art. 6 k.c., było wykazanie okresu koniecznego i niezbędnego do naprawy pojazdu, w którym to okresie pojazd nie nadawał się do jazdy. Nie przedstawiono również dowodu pozwalającego na wykazanie, iż koniecznym było wynajęcie

auta przez poszkodowaną, ani że wydatki zostały faktycznie poniesione, a zapłata dokonana. Niejasną pozostaje okoliczność dlaczego naprawę zlecono dopiero 22.03.2010r. oraz nie wykazano faktycznego trwania czasu naprawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zważył, iż strona powodowa nie wykazała zasadności roszczenia o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego i powództwo w tym zakresie oddalono, o czym orzeczono jak w pkt II wyroku.

O kosztach jak w pkt III wyroku orzeczono na podstawie art. 100 zd.1 kpc, w związku z art. 108 § 1 kpc. Rozstrzygając o zasadach ponoszenia kosztów Sąd zważył, że powód przegrał proces w 56,70 %, zaś pozwany w 43,30 % i w takim stosunku powinni ponieść koszty procesu, przy czym szczegółowe wyliczenie kosztów pozostawiono referendarzowi sądowemu, który po uprawomocnieniu się orzeczenia w niniejszej sprawie dokona szczegółowego wyliczenia kosztów obciążających strony.